

[Valdemar Thomsen.]

den højtærede Indenrigsminister kritiserer os sønder og sammen, som han gjorde her, har han sandelig ogsaa en Pligt til at vise, hvor Vejen er ud af det Uføre, som den højtærede Indenrigsminister har været med til at føre os ud i.

Angaaende Overlegenheden kan jeg henvise til det første Indlæg, der fremkom fra den højtærede Indenrigsminister her i Dag. Og hvis vi skal se paa de tidligere Standpunkter, kunde jeg godt minde Indenrigsministeren om, at han i Februar 1936 fremsatte en Udtalelse, der gik ud paa, at det aldeles ikke var Tilbud og Efterspørgsel, der var afgørende for Rentens Højde. Nej, sagde Indenrigsministeren, naar Laanemarkedet er lukket, saa er det muligt at øve Indflydelse derpaa, og Regeringen maa have Herredømmet over Renten. Jeg synes ærlig talt, det rimer meget daarligt med den Udtalelse, den højtærede Indenrigsminister fremkom med for et Øjeblik siden, at en Lettelse vil kapitaliseres i den kommende Tid. Naar man sætter de to Udtalelser over for hinanden, vil man tydeligt se Inkonsekvensen.

Med Hensyn til Midlerne, som den højtærede Indenrigsminister igen raillerede over, kan jeg sige, at det er nøjagtig de samme Midler, han selv tidligere har anbefalet her i Tinget, og som han har faaet godkendt i Forslag fra Regeringspartierne, Forslag, som indeholdt Bestemmelser saavel om Kriseforanstaltninger som om Tvangskurser. Det kan nok være nødvendigt for den højtærede Indenrigsminister i den Situation, vi befinder os i, at se paa Regeringens mange og gode Gerninger, men jeg synes ærlig talt, at Kendsgerningerne taler deres tydelige Sprog, og derfor burde den højtærede Indenrigsminister være taknemmelig for, at der her blev givet Anledning til at faa en virkelig dybtgaaende Under søgelse i Gang.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen mente, at der var en Modsætning i det, jeg havde paavist, at Kronesankningen i 1933 havde haft visse gavnlige Virkninger, og at jeg ikke mente, den vilde have det nu. Jeg kan ikke se, at der kan være nogen Modsætning deri. Jeg begrundede netop, at Forholdene var anderledes nu og netop kunde have andre Virkninger. Saa sagde det ærede Medlem, om jeg da troede, at Udgifterne, hvis ikke vi havde faaet Kronestigningen, ikke vilde være steget. Deroverfor skal jeg sige, at jeg mener absolut ikke, de behøvede at

være steget. Hvis vi havde haft Konkurrence udefra, mener jeg, de vilde have fulgt det udenlandske Prisniveau, hverken være steget mere eller mindre, men ved Genneførelsen af Beskyttelse og Afspærringspolitik har de kunnet stige.

Saa siger det ærede Medlem, om det ikke er det samme nu for Tiden. Nej, for Forholdet er jo dette, at nu er der altsaa en Del af Erhvervslivet, der derigennem vilde have Mulighed for at sætte Priserne betydeligt højere op, idet de godt kan konkurrere under de nuværende Forhold med den Beskyttelse, der er, og faar de saa dette her ovenpaa, kan de sætte Priserne yderligere op, og det betinger igen en Lønstigning, og en Lønstigning med Rette for dem, der skal købe disse Varer, for dem, der arbejder i disse Virksomheder, en Omkostningsstigning, som efterhaanden vil gaa ud over Landbruget ogsaa, og dertil kommer denne Begrænsning i selve Indførselsmængden, som det vil afstedkomme.

Jeg kan ikke se andet, alt taget i Betragtning, end at en Fortsættelse ad den Vej, med Kronefald og Udgiftsstigning ikke har nogen Interesse for Landbruget heller.

Naar det ærede Medlem saa siger, at vi har givet blankt op, maa jeg protestere derimod. Vi har baade ved Taler og igennem Forslag og ogsaa igennem de Udtalelser, jeg fremsatte nu sidste Gang, jeg havde Ordet, peget paa de Veje, som der var at gaa for at faa bedre Forhold i hele vort Erhvervsliv.

Med Hensyn til Renten maa jeg sige, at jeg har den Opfattelse, at naar der er frit Marked, er det Tilbud og Efterspørgsel, der er det afgørende. At man fra det offentlige Side kan paavirke baade Tilbud og Efterspørgsel, er en helt anden Sag. Men noget andet er, om man vil ind i en Tvangskurs, men da maa man gaa saa vidt, at man ogsaa maa indføre Rationering, ellers bliver der ingen Forhold i det.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Det var typisk for det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, at da han nu stillede et Forslag, der gaar ud paa, at man vilkaarligt uden Hensyn i øvrigt til de økonomiske Forhold kan fastsætte en Rente paa 3 pCt. gældende til alle Tider, og saa skulde vise, at jeg havde været Tilhænger af noget lignende og sagt noget lignende, refererede det ærede Medlem mig fra 1936, men gjorde ikke opmærksom paa Forskellen. Det ærede Medlem siger, at jeg i 1936 har sagt, at man igennem Lovgivning kan øve Indflydelse paa Rentefoden i et